

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám: IV/2818-2/2024		
Érkezett: 2024 SZEPT 13.		
Érkezés módja		
☐ POSTÁN	☒ @	EGYÉB:
Példány:	Melléklet:	Kezeli iroda:

Alkotmánybíróság

1015 Budapest, Donáti utca 35-45.

hiánypótlási felhívásban foglaltaknak megfelelően
kiegészített és egységes szerkezetbe foglalt

ALKOTMÁNYJOGI PANASZ

**PÁRIZS PROPERTY Korlátolt Felelősségű
Társaság**

Jogi képviselő: Szabó, Kelemen és Társai Andersen
Ügyvédi Iroda, dr. Kálmán Levente ügyvéd

Dr.
Kálmán
Levente

Digitálisan aláírta:
Dr. Kálmán Levente
Dátum: 2024.09.13
15:32:21 +02'00'

 adós
kérelmére a **Fővárosi Törvényszék**
17.Szpk.4/2023/66. sorszám alatt hozott
szerkezetátalakítási tervet hitelezői osztályokon
átívelő kényszeregyezségi hatállyal jóváhagyó
végzésével és a **Fővárosi Ítéltábla** által
15.Szpk.43.239/2024/3 előbbi végzést
helybenhagyó végzésével szemben

Ügyszám: **IV/2818-1/2024.**

Tisztelt Alkotmánybíróság!

A Párizs Property Korlátolt Felelősségű Társaság

Indítványozó) csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselője, a Szabó, Kelemen és Társai Andersen
Ügyvédi Iroda

útján,

figyelemmel a T. Alkotmánybíróság IV/2818-1/2024 sorszámon kibocsátott hiánypótlási felhívásában foglaltaknak eleget téve ezennel az alábbi, alapjogi érveléssel is ellátott indokolással kiegészített és egységes szerkezetbe foglalt

alkotmányjogi panaszt

terjeszti elő. Indítványozó kéri a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: az „**Alaptörvény**”) 24. cikk (2) bekezdésének d) pontjában és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: „**Abtv.**”) 27. §-ában meghatározott hatáskörében eljárva, állapítsa meg a Fővárosi Törvényszék (a továbbiakban: **Törvényszék**) 17.Szpk.4/2023/66. számú végzésének (a továbbiakban: „**Jóváhagyó Végzés**”) valamint a Fővárosi Ítéltábla (a továbbiakban: **Ítéltábla**) 15.Szpk.43.239/2024/3. számú végzésének (a továbbiakban: „**Helybenhagyó Végzés**”) alaptörvény-ellenességét és alkalmazza az Abtv. 43. §-ában meghatározott jogkövetkezményt, azaz semmisítse meg a Jóváhagyó Végzést és a Helybenhagyó Végzést az alább ismertetett indokok alapján. Az Indítványozó az Abtv. 53. § (4) bekezdése szerint kérte a Törvényszéket a Jóváhagyó Végzés végrehajtásának felfüggesztésére, ezért kéri a Jóváhagyó Végzés végrehajtásának felfüggesztését az Abtv. 60. § alapján, ha azt a Törvényszék az Indítványozó kérelme ellenére nem tette meg.

(1) Az indítvány alapjául szolgáló tényállás:

Az Indítványozónak a (a továbbiakban: **Adós**) szemben jogerős bírói ítélet alapján 31.996.530,- Ft összegű követelése állt fenn.

Az Adós 2023. február 17. napján szerkezetátalakítási eljárás megindítása, korlátozott moratórium elrendelése és szerkezetátalakítási szakértő jóváhagyása iránti kérelmet terjesztett elő, mely alapján a Törvényszék az ideiglenes moratóriumot elrendelte. Az Indítványozó az eljárás során nyilatkozatot terjesztett elő, melyben vitatta, hogy fennáll az Adós fizetéseképtelenné válásának valószínűsége, és ezáltal a szerkezetátalakítási eljárás megindításának a feltétele, ezért kérte a Törvényszéket, hogy az Adós szerkezetátalakítási eljárás megindítására irányuló kérelmét utasítsa el, az eljárás megindítását tagadja meg és az ideiglenes korlátozott moratóriumot szüntesse meg, továbbá kérte az Adós fizetéseképtelenségének vizsgálatát. A Törvényszék 2023. május 9. napján kelt 41. sorszámú végzésével elrendelte az Adós Társaság szerkezetátalakítási eljárás megindítását és 120 napra korlátozott moratóriumot rendelt el.

Az Adós szerkezetátalakítási eljárással és a korlátozott moratóriummal érintett hitelezőiként

jelölte

meg. Az Adós összesen 101 hitelezője közül a szerkezetátalakítási eljárásba tehát 14 hitelezőt vont be, amely hitelezők követelései az összes követelés csupán 56%-át teszik ki.

Adós tehát nagyszámú olyan hitelezővel rendelkezett, akiket a szerkezetátalakítási eljárásba nem vont be, és többek között ilyen hitelező volt az Adós tulajdonosainak érdekeltiségébe tartozó [REDACTED] (a továbbiakban: **Kapcsolt Vállalkozások**), amelyek az Adós tulajdonosainak kizárólagos részesedésével működnek és amelynek irányában közel 86 millió forint összegű tartozása állt fenn az Adósnak az eljárás kezdetekor benyújtott kimutatások szerint. Az Adós ezen hitelezők irányában fennálló tartozásait az érintett hitelezők körének meghatározása szerint teljes egészében rendezni kívánta, mivel rájuk a korlátozott moratórium hatálya sem terjedt ki. A Kapcsolt Vállalkozások irányában fennállt 45.917.848,- Ft, és 39.856.989,- Ft összegű tartozásait az szerkezetátalakítási terv kényszeregyezségi hatállyal történő jóváhagyás iránti kérelméhez benyújtott hitelezői lista szerint az Adós ki is egyenlítette (mivel abban már nem szerepeltek), tehát az Adós tulajdonosai saját érdekeit egyes hitelezőkkel szemben egyértelműen előnyben részesítették.

Az Adós a szerkezetátalakításról és egyes törvények jogharmonizációs célú módosításáról szóló 2021. évi LXIV. törvény (a továbbiakban: **Szát.**) 42. § (1) a)-c) pont szerinti hitelezői osztályokba sorolta be az eljárásba bevont hitelezőit. A Szát 42. § (1) bekezdés az a) pont szerinti hitelezői osztályba sorolt hitelezőinek (két finanszírozó bankjának) 100%-os, a b) pont szerinti hitelezői osztályba sorolt hitelezőinek 50%-os, míg a c) pont szerinti hitelezői osztályba sorolt hitelezőinek (köztük Indítványozónak) 10%-os kielégítésre tett javaslatot. Az eljárásba bevont hitelezők követeléseinek többsége (725 millió forint) az a) kategóriába, 107 millió forint a b) hitelezői osztályba és eredetileg 76 millió forint a c) kategóriába került besorolásra.

Miután a hitelezői osztályok közül a szerkezetátalakítási terv csak az a) pont szerinti (biztosított hitelezők) hitelezői osztályban került megszavazásra (ahol az adós a követelések 100%-át vállalta kifizetni), azt sem a b) pont szerinti (gazdasági tevékenységhez kapcsolódó hitelezők), sem a c) pont szerinti (egyéb hitelezők) hitelezői osztályok Szát. szerinti többsége nem támogatta, az Adós a szerkezetátalakítási tervet hitelezői osztályokon átívelő kényszeregyezségi hatályú jóváhagyás iránti kérelemmel nyújtotta be a Törvényszékhez.

Az Adós kérelmével szemben az Indítványozó elleniratot terjesztett elő, melyben kérte a szerkezetátalakítási terv hitelezői osztályokon átívelő kényszeregyezségi hatályú jóváhagyásának megtagadását, elsődlegesen arra tekintettel, hogy az nem felelt meg a hitelezők legjobb érdekei módszertani tesztnek, valamint sértette az egyenlő elbánás elvét és a kedvezőbb elbánás kötelezettségét is. Az Indítványozó számításokra alapítva bemutatta, hogy a szerkezetátalakítási terv miért nem felelt meg a hitelezők legjobb érdekei módszertani tesztnek.

A Törvényszék a Jóváhagyó Végzésben az Adós szerkezetátalakítási tervét hitelezői osztályokon átívelő kényszeregyezségi hatállyal jóváhagyta, amely végzés ellen Indítványozó fellebbezést nyújtott be. Az Ítéletábra a Helybenhagyó Végzésével a Jóváhagyó Végzést helybenhagyta.

Az Indítványozó következetesen hivatkozott arra, hogy az Adós eszközeinek könyv szerinti értéke meghaladta kötelezettségeinek könyv szerinti értékét, amelyből az következett, hogy valamennyi hitelező kielégítéséhez elegendő fedezettel rendelkezett. Ezt alátámasztja többek között az a tény, hogy a szerkezetátalakítási terv következtében az elengedésre kerülő követelések az összes követelés kb. 10%-át teszik ki.

A Törvényszék és az Ítéletábra ehhez képest tényként fogadta el az Adós szerkezetátalakítási szakértőjének azon nyilatkozatát, mely szerint egy felszámolási eljárásban a készletek értékesítése átlagosan 20-25% értéken történik, valamint a követelések behajtási aránya felszámolási eljárásban

nem éri el a 10%-ot, ezért észszerűen nem feltételezhető, hogy a nem biztosított hitelezők kielégítéshez jutnának egy esetleges felszámolási eljárásban. A Törvényszék úgy foglalt állást, hogy a 10% mértékű kielégítés a c) hitelezői kategóriában erre tekintettel nem tekinthető méltánytalanul alacsony mértékűnek, ezért a szerkezetátalakítási terv a hitelezők legjobb érdekei módszertani tesztnek megfelelt.

A Törvényszék és az Ítéltábla azon indítványozói érvelés körében, hogy az Adós nem vonta be a szerkezetátalakítási eljárásba Kapcsolt Vállalkozásait, azoknak pedig minden fennálló követelését, fedezetelvonó módon az eljáráson kívül kielégítette, rögzítette, hogy az Adós szabadon döntheti el, hogy mely hitelezőket vonja be az eljárásba, és a különböző hitelezői csoportokat, illetve e csoportok viszonylatában érvényesülő alapelveket meghatározó törvényi rendelkezésekből nem vezethető le, hogy az adós - az egyes alapelvek érvényre juttatása érdekében - köteles a törvényben meghatározott valamennyi hitelezői osztályban érintett hitelezőt bevonni az eljárásba. A Törvényszék és az Ítéltábla a Szát. preambulumban meghatározott célok figyelmen kívül hagyása mellett nem vette figyelembe továbbá sem a fizetéseképtelenségi helyzet fennállásának hiányát, sem pedig a Szát. 3. § 11. pontjában meghatározott hitelezők legjobb érdekei módszertani teszt kidolgozott módszertanának hiányát. A Törvényszék és az Ítéltábla a Szát. pontos hitelezővédelmi rendelkezéseinek hiánya által ráutalt hitelezővédelmi feladatának nem tett eleget.

Az Adósnak az eljárás megindításakor összesen 1.744.388.763 forint tartozása állt fenn különböző hitelezőivel szemben. A szerkezetátalakítási terv szerint mindössze 179.839.649 forinttal (azaz, körülbelül 10%-al) csökkenne a hitelezői követelések összege, miközben 90%-ot von el a c) kategóriába besorolt hitelezőktől. Álláspontunk szerint ezen tény önmagában indikálja, hogy fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet valószínűsége nem állt fenn és az összes követelés más módon (például a követelések esedékességének átstrukturálásával) kielégíthető lett volna. Az Indítványozó tehát úgy kerül abba a helyzetbe, mintha az Adós felszámolására került volna sor, hogy az Adós hitelezőinek nagy többsége 100%-os, míg az eljárásba bevont más, ugyancsak biztosítatlan hitelezők 50%-os kielégítéshez jutottak.

A Jóváhagyó Végzés és a Helybenhagyó Végzés álláspontunk szerint sérti az Indítványozónak az Alaptörvény XIII. cikkében meghatározott tulajdonhoz való jogát, az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében rögzített törvény előtti egyenlőség elvét, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe foglalt tisztességes eljáráshoz való és az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésébe foglalt jogorvoslathoz való jogát. Megjegyezzük továbbá, hogy a Jóváhagyó Végzés és a Helybenhagyó Végzés olyan joggyakorlatot vetít előre, amely bizonytalan jogi helyzetet teremt és ezáltal ellentétes az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében rögzített jogállamiság elvéből levezethető jogbiztonság és a szerzett jogok és várományok alkotmányos elvével, emellett sérti az Alaptörvény 28. cikkébe foglaltakat.

(2) Az indítvány befogadhatóságának indokai:

Az Abtv. 56. § (1) bekezdése előírja, hogy az alkotmányjogi panasz érdemi elbírálása előtt dönteni kell annak befogadásáról. A panaszt akkor lehet befogadni, ha az megfelel a törvényben előírt formai és tartalmi követelményeknek.

Az Abtv. 27. § (1) a) és b) pontja értelmében az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. A Helybenhagyó Végzés olyan bírósági eljárást befejező döntés, amely az Indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti.

Indítványozó jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, további jogorvoslati lehetőség nem áll számára rendelkezésre, mivel a Szát. 64. § (5) bekezdése alapján a szerkezetátalakítási terv jóváhagyása tárgyában hozott jogerős végzéssel szemben perújításnak és felülvizsgálatnak nincs helye. Az ügyben rendkívüli jogorvoslati eljárás és jogegységi panasz eljárás nincs folyamatban.

Az Abtv. 29. §-a értelmében az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Ehhez kapcsolódóan előadjuk, hogy Törvényszék és az Ítéltábla döntésének meghozatala során a jogszabályt nem annak céljával és funkciójával, és nem az Alaptörvénnyel összhangban értelmezte, amely a döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenes helyzetet teremtett.

A Törvényszék és az Ítéltábla továbbá jogértelmezése során a hitelezővédelmi szempontot teljes mértékben figyelmen kívül hagyja, ezáltal olyan gyakorlatot teremthet, amely jelentős bizonytalan jogi helyzetet eredményez a hitelezők számára és a szerkezetátalakítási eljárás visszaélészerű alkalmazását teszi lehetővé az adósok számára azáltal, hogy mérlegelés nélkül dönt az adós által előterjesztett kérelmekről, teljes mértékben figyelmen kívül hagyva a hitelezők érdekeit, még abban az esetben is, amikor a szerkezetátalakítási terv kényszeregyezségi hatállyal történő jóváhagyása kirívóan méltánytalan az adós pénzügyi és gazdasági helyzetére, az eljárásba bevont és be nem vont hitelezők arányára és személyére, valamint a javasolt kielégítési arányokra tekintettel. Ezzel sérül az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésébe foglalt jogbiztonság elve, valamint az Alaptörvény 28. cikke, amely alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdéssé minősíti jelen panaszt.

Az Indítványozó az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés közlésétől számított hatvan napon belül, az Abtv. 30. § (1) bekezdésének megfelelő határidőben nyújtotta be.

Az Indítványozó érintettségét az támasztja alá, hogy mint a szerkezetátalakítási eljárásba bevont érintett hitelező, a hitelezői osztályokon átívelő kényszeregyezségi hatállyal jóváhagyott szerkezetátalakítási terv alapján követelésének 90%-át elveszíti, az alkotmányjogi panasszal érintett határozatok (Jóváhagyó Végzés és Helybenhagyó Végzés) az Indítványozó jogára kiterjednek, és az Indítványozó jogait közvetlenül hátrányosan érintik.

(3) Az Alaptörvény megsértett rendelkezései:

B) cikk (1) bekezdés: Magyarország független, demokratikus jogállam.

XIII. cikk (1) bekezdés: Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

XV. cikk (1) bekezdés: A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

XXVIII. cikk (1) bekezdés: Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

XXVIII. cikk (7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

28. cikk A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulumát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

(4) Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével

Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése és 28. cikke

Az Alkotmánybíróság gyakorlata a jogállamiság elvéből vezet le számos konkrét alkotmányjogi jogelvet, alkotmányossági követelményt. A jogállamiság klauzulából vezethető le a jogbiztonság követelménye, amelyből további követelmények és tilalmak is fakadnak, így pl. a normavilágosság követelménye, a jogszabály belső és külső koherenciájának követelménye, a visszaható hatályú jogalkotás tilalma, a kellő felkészülési idő követelménye, a szerzett jogok védelme és a bizalomvédelem.

Az Indítványozó bírói ítéleten alapuló (Adóssal szemben fennálló) igénye olyan szerzett jognak minősül, amelyet megillet a jogállamiság elvéből levezethető szerzett jogok védelme, jogerős bírói ítéleten alapuló követelésnek a ki nem elégítésére csak kivételes esetben, például a fizetéseképtelenségi eljárás garanciáival övezve kerülhet sor. Ilyen garanciának tekinthető például a kielégítési sorrend, valamint a különböző hitelezői osztályok.

A fizetéseképtelenségi eljárások belső logikája szerint a jogalkotó szándéka egyértelműen az, hogy az adós tulajdonosai és kapcsolt vállalkozásai csak az egyéb hitelezők kielégítését követően juthatnak kielégítéshez az adós vagyona terhére (Szát. 42. § (1) bekezdése, ill. a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 57. § (1) bekezdése). A Szát. preambuluma többek között a törvény céljai között említi meg a pénzügyi nehézségekkel küzdő, jóhiszemű, tisztességes vállalkozások és üzleti partnereik, hitelezőik méltányolható érdekeinek összehangolását és védelmét.

A Törvényszék és az Ítéltábla azonban ezen célokat teljes mértékben figyelmen kívül hagyta. Pénzügyi nehézséggel küzdő vállalkozás ugyanis a fizetéseképtelenséghez közel álló vállalkozás lehet, ennek ellenére a Törvényszék és az Ítéltábla elmulasztotta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet valószínűsége fennállásának megfelelő vizsgálatát az Indítványozó következetes kérelme ellenére. Emellett a jóhiszeműség és tisztességeség követelménye megköveteli az Adóstól, hogy az eljárásba bevonni kívánt hitelezői körét jóhiszeműen és tisztességesen válassza ki. Ennek ellenére ez teljesen önkényesen, saját Kapcsolt Vállalkozásainak kihagyásával történt, valamint a nem biztosított hitelezők méltánytalan és igazságtalan elbánásával (egyes hitelezők igényeinek 50%, míg mások 90%-ától estek el). A Törvényszék és az Ítéltábla elmulasztotta ezen csoportképzés kirívóan méltánytalan és rosszhiszemű jellegét figyelembe venni. Ahogyan elmulasztotta figyelembe venni a hitelezők méltányolható érdekeinek összehangolását és védelmét, mivel semmilyen védelmet nem nyújtott a nem biztosított hitelezők számára, hanem azokat teljes mértékben kiszolgáltatta az Adósnak. Az eljárás bíróságok azt sem vették figyelembe, hogy a szerkezetátalakítási eljárás fő szabály szerint az adós és a hitelezők együttműködésén és végső soron megállapodásán alapuló eljárás, a kényszeregyezés pedig csak kivételesen hagyható jóvá, ehhez képest az Adós szerkezetátalakítási tervét csak a hitelezők szűk csoportja támogatta, és ennek ellenére a Törvényszék kényszeregyezési hatállyal mégis jóváhagyta, úgy is, hogy az kizárólag az Adós és néhány hitelező érdekeit szolgálta.

Emiatt az a körülmény, hogy Törvényszék és az Ítéltábla oly módon értelmezte a Szát. rendelkezéseit, hogy a Kapcsolt Vállalkozások be nem vonása a szerkezetátalakítási eljárásba az Adós jogszerű döntése volt; szembe megy a jogszabály külső és belső koherenciájával, ahogyan az is, hogy sem a Törvényszék, sem az Ítéltábla nem vette figyelembe az Indítványozó következetes hivatkozásai ellenére, hogy az Adóst a fizetéseképtelenség veszélye nem fenyegette, és a szerkezetátalakítási eljárást arra használta fel, hogy két biztosított hitelezőjének segítségével (akiknek 100% kielégítést ígért, így

támogatásuk biztosra vehető volt) megszabaduljon az olyan hitelezőitől, akiknek a követelését nem állt szándékában kielégíteni.

Külső koherenciának tekinthető a fizetéseképtelenségi eljárások alapvető logikája, mely szerint a kapcsolt vállalkozások mindig a legutolsó kategóriába esnek a kielégítés tekintetében. Belső logika szerint pedig a Szát. maga is egy külön hitelezői osztályként kezeli a kapcsolt vállalkozásokat és azokat a kielégítési sorrendben hátra sorolja. Azonban, ha a kapcsolt vállalkozásokat be sem kell vonni az eljárásba, az azt eredményezi, hogy a kapcsolt vállalkozások követelései teljes mértékben kifizetésre kerülhetnek, míg bevonásuk esetén a legutolsó kategóriába kerülnének és kielégítésükre csak a többi hitelező teljes kielégítése után kerülhet sor. Emiatt szintén a bíróság feladata az ilyen jellegű visszaélések kiszűrése és megakadályozása például a kényszeregyezségi hatályú jóváhagyás megtagadása által, ugyanis ellenkező esetben az ilyen hitelezőit egyetlen adós sem vonná be a szerkezetátalakítási eljárásba, ezzel pedig teljesen kiüresedne a hitelezővédelem ezen sarkalatos eszköze. Jelen esetben azonban Törvényszék és az Ítéltábla nem állt útjába ezen visszaélésnek. Így az az értelmezés, miszerint az alapul szolgáló szerkezetátalakítási terv jogszerű, szembe megy a jogszabály céljával, az nem felel meg sem a józan észnek és nem szolgál sem erkölcsös, sem gazdaságos célt, különösen arra tekintettel, hogy a Törvényszék és az Ítéltábla kényszeregyezségi hatállyal hagyta jóvá a szerkezetátalakítási tervet, amely kizárólag az azt megszavazó a) hitelezői osztály számára volt elfogadható, így az Adós az ő támogatásával hozta méltánytalanul hátrányos helyzetbe az eljárásba bevont, rendkívül csekély számú és a teljes kötelezettségállományhoz képest csekély követeléssel rendelkező néhány hitelezőjét, többek között az Indítványozót.

Megjegyezzük továbbá, hogy a Szát. valamint az alapjául szolgáló, az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2019/1023 irányelve (a továbbiakban: **Irányelv**) számos szempontból az adós pozícióját erősíti, hitelezővédelmi szempontok alig jelennek meg bennük. Teszi ezt többek között a „fizetéseképtelenné válás valószínűsége”, vagy a „hitelezők legjobb érdekei módszertani teszt” fogalmak pontos meghatározásának hiánya. Habár a Szát. mindkét fogalmat definiálja, a fogalommeghatározások korántsem pontosak, tág teret adnak a bírói jogértelmezésnek. Emiatt különösen fontos, hogy a bíróság jogértelmezése során ezen fogalmakat hitelezővédelmi szempontokkal is kiegészítse, így a bíróságok feladatává válik a jogértelmezés során a hitelezővédelmi érdekek védelme és érvényre juttatása. A Jóváhagyó Végzés és a Helybenhagyó Végzés ezen szempontot azonban teljesen figyelmen kívül hagyja.

Indítványozó az alapul fekvő eljárásban hivatkozott arra, hogy az Adós eszközeinek könyv szerinti értéke a kötelezettségeinek könyv szerinti értékét meghaladta, amely alapján az összes hitelező kielégítést nyerhetett volna. A Törvényszék és az Ítéltábla azonban az Adós azon hivatkozását fogadta el miszerint a felszámolási eljárásban az értékesítés során a vagyontárgyak lényegesen alacsonyabb értéken kerülhettek volna értékesítésre. Ezen hivatkozás azonban egyrészt semmilyen számszaki levezetéssel nem volt alátámasztva, valamint ennek módszertana is hiányzik, és a Szát. rendelkezése alapján ez nem is lenne figyelembe vehető. A Kapcsolt Vállalkozásoknak az eljárás során történt kielégítése igazolta, hogy az Adós nem volt fizetéseképtelen, ugyanis az Adós a szerkezetátalakítási terv jóváhagyásával a teljes, 1,7 milliárd forint összegű követeléséből mindössze 180 millió forint megfizetése alól mentesül, ezzel szemben az sem okozott nehézséget, hogy saját tulajdonosainak 86 millió forintot már az eljárás alatt visszafizessen. Ilyen körülmények között a kényszeregyezségi hatállyal kikényszerített követeléselengedés teljesen indokolatlan volt, ezáltal pedig mindazon hitelezőkkel szemben méltánytalan, akik a szerkezetátalakítási terv elutasítása ellenére követelésük 50, sőt 90%-át elérő mértékű veszteséget kénytelenek elszenvedni.

Emiatt a Törvényszék és az Ítéltábla nem fogadhatta volna el ezen érvelést. Ezen jogértelmezése olyan módon tölti meg tartalommal a Szát. rendelkezéseit, amely a hitelezővédelmi szempontot teljesen

figyelmén kívül hagyja, ezáltal olyan bizonytalan helyzetet teremt a hitelezők számára, amely súlyosan sérti a jogbiztonság elvét. Ez pedig olyan joggyakorlatot is előrevetít, ami a bizalomvédelem és a jogbiztonság szempontjából is aggályos.

A fenti indokok miatt a Jóváhagyó Végzés és a Helybenhagyó Végzés ellentétes az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésébe foglalt jogállamiság követelményével azáltal, hogy a Szát. preambulumaival ellentétes módon alkalmazták annak tételes szabályait, és sérti az Alaptörvény 28. cikkét, emiatt álláspontunk szerint alaptörvény-ellenes.

Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdés

Az Indítványozó az indítvány alapjául szolgáló szerkezetátalakítási eljárás során elesett a jogerős bírói ítéleten alapuló igényének 90%-ától, miközben az Adós eszközeinek könyv szerinti értéke meghaladta kötelezettségeinek könyv szerinti értékét, és miközben az Adós saját kapcsolt vállalkozásainak követeléseit teljes egészében megfizette. Ezen helyzet Jóváhagyó Végzés és Helybenhagyó Végzés meghozatalával állt elő, mivel a hitelezők a tervet nem hagyták jóvá, az csupán a bírói döntések hitelezői osztályokon átvélő kényszeregyezségi hatállyal való jóváhagyásával következett be. Az Indítványozó tulajdonhoz való jogának korlátozását így ezen Végzések, mint állami intézkedések eredményezték, amelyek az alább kifejtett indokok miatt álláspontunk szerint az Indítványozó tulajdonhoz való jogának szükségtelen és aránytalan mértékű korlátozásával, így alaptörvény-ellenesen születtek meg.

Mindenekelőtt azt tartjuk szükségesnek levezetni, hogy a jogerős bírói ítéleten alapuló igény miért tartozik a tulajdon alkotmányos védelme alá. Az Alkotmánybíróság 1993 óta, gyakorlatában kiterjeszti az alkotmányos tulajdonvédelem fogalmát, elválasztva azt a polgári jogi tulajdon fogalomtól [64/1993. (XII. 22.) AB határozat], megállapítva, hogy „[a]z alkotmányi tulajdonvédelem köre és módja nem szükségképpen követi a polgári jogi fogalmakat. A szükséges és arányos korlátozásnak, illetve a tulajdonjog lényeges tartalmának ugyanis nincs polgári jogi megfelelője. A tulajdonjog részjogosítványai - amelyek még a polgári jog szerint sem mindig a tulajdonost, s egyes esetekben törvénynél fogva nem őt illetik - nem azonosíthatók a tulajdonhoz való jog alkotmányi védelmet élvező lényeges tartalmával” [64/1993. (XII. 22.) AB határozat IV. 1. pont]. Az Alkotmánybíróság ezután kialakult töretlen gyakorlata szerint „[a] tulajdon jogi fogalmát és tartalmát általában nem közvetlenül az Alaptörvény, hanem más jogi normák határozzák meg. Az Alaptörvény által védett jogok körét és tartalmát ugyanakkor az Alaptörvény alapján kell megállapítani. Ez az ellentmondás nehézséget jelent a tulajdonként védett jogosítványok meghatározásakor. Az ellentmondás úgy oldható fel, hogy az Alaptörvény tulajdonhoz való alapjogként a jogszabályok által meghatározott tartalommal elismert, konkrét időpontban fennálló konkrét jogosítványokat védi: a törvényhozás a tulajdonhoz való alapvető jog alapján általában köteles tiszteletben tartani azokat a jogosultságokat, amelyek az alkotmányos értelemben vett tulajdonhoz való alapvető jog összetevői” {25/2015. (VII. 21.) AB határozat, Indokolás [55]}. Következésképpen a korábban tulajdonként megszerzett (és így az alkotmányos tulajdonvédelem alatt álló), „tulajdonszerű” vagyoni jogi igényeket védi az Alaptörvény XIII. cikke {3048/2013. (II. 28.) AB határozat, Indokolás [39], 3030/2018. (II. 6.) AB határozat, Indokolás [14], 3199/2013. (X. 31.) AB határozat, Indokolás [13]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében azon vagyoni értékű jogokra terjed ki az alkotmányos tulajdonvédelem, amelyek „funkciójukat illetően »tulajdonszerűek«” Ugyanis »[a] tulajdonjog alkotmányos védelmének a polgári jogi tulajdonon kívüli, egyéb vagyoni értékű jogokra való kiterjesztése mögött a tulajdonnak az egyén autonómia-védő funkciója áll» {3209/2015. (XI. 10.) AB határozat, Indokolás [66]}. A tulajdon alkotmányos védelme tehát tulajdonképpen bizonyos vagyoni jogi pozíciók (státuszok) alapjogi védelme” {3051/2016. (III. 22.) AB határozat, Indokolás [20]–[21], [23]}. Álláspontunk szerint a jogerős bírói ítéleten alapuló vagyoni jogi státusz olyan vagyoni értékű jognak tekinthető, amely korábban tulajdonként megszerzett tulajdonszerű igény, mivel a jogerős bírói ítéletet később kapva, az abban pernyertes fél joggal bízhat abban, hogy az ítéletbe foglalt igénye megtérítésre

kerül. Ha ez nem így lenne, a bírói eljárásba vetett bizalom inogna meg alapjaiban, amely végső soron az állami igazságszolgáltatást üresítené ki. A jogerős bírói ítéleten alapuló jogi státusz tehát olyan vagyoni értékű jog, amely funkcióját tekintve „tulajdonszerű”, vagyis olyan vagyoni jogi pozíciót jelent, amelyet megillet az Alaptörvényben rögzített tulajdonvédelem. Indítványozó is olyan pozícióba került a jogerős bírói ítélet által, amely alapján okkal bízhatott abban, hogy ezen követelése törvényes eszközökkel (végrehajtás útján) kikényszeríthető, ezen státuszát is megillette az alkotmányos tulajdonvédelem.

A tulajdonhoz való jog mindazonáltal nem abszolút, tehát korlátozható, az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése értelmében kizárólag más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával. Megjegyezzük, hogy a fizetéseképtelenségi eljárások jellemzője, hogy meghatározott hitelezők meghatározott követeléseiktől esznek, amelynek indoka lehet a forgalom és a gazdaság biztonságos működése és a hitelezők (egymással szembeni és az adóssal szembeni) védelme, a hitelezők érdekeinek méltányos érvényre juttatása.

Az ezek közötti egyensúly megteremtése és fenntartása érdekében a fizetéseképtelenségi eljárások számos hitelezővédelmi garanciát és szabályt tartalmaznak. Ilyen szabálynak tekinthető többek között a kielégítési sorrendre, valamint a különböző hitelezői osztályokra vonatkozó szabályok. A hitelezővédelem – ahogy azt az Országgyűlés Hivatala 2016/45. számú csődeljárással kapcsolatos információs jegyzetében is írta - hozzájárul a piac tisztaságához, a gazdasági visszaélések megszüntetéséhez és a jogellenes magatartás visszaszorításához. A Szát. preambuluma is többek között a törvény céljai között említi meg a pénzügyi nehézségekkel küzdő, jóhiszemű, tisztességes vállalkozások és üzleti partnereik, hitelezőik méltányolható érdekeinek összehangolását és védelmét. A Szát. ennek ellenére a Cstv-hez képest kevesebb kifejezett hitelezővédelmi szabályt tartalmaz, amivel az adós pozícióját erősítő és túlsúlyba helyező helyzetet teremt, többek között a „fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet valószínűsége” vagy a hitelezők legjobb érdekei teszt” pontos meghatározásának hiányával. Ebből következően a bíróságok feladata és szakértelme marad az egyetlen eszköz a preambulumban rögzített hitelezővédelem érvényesítésére, a hitelezők és az adós érdekeinek összehangolására ezen absztrakt fogalmak értelmezésekor és alkalmazásakor. A szerkezetátalakítási eljárás során a bíróságoknak mindvégig ügyelniük kell arra, hogy a jogszabály szövegét úgy értelmezzék, hogy a hitelezővédelem a lehető legmagasabb fokon érvényesüljön, ezzel elkerülve az adós rosszhiszemű, a hitelezők érdekeit sértő visszaéléseit.

A bíróságok feladata a hitelezők érdekeinek megfelelő érvényre juttatása a szerkezetátalakítási eljárás során, valamint a megfelelő garanciák biztosítása, ennek következtében az állami intézkedés, amely adott esetben egyes jogalanyok alapjogának korlátozásával jár a bírói döntések lesznek. Az indítvány alapjául szolgáló eljárásban tehát az alapjogot korlátozó állami intézkedés a Jóváhagyó Végzés és Helybenhagyó Végzés. Így azt szükséges vizsgálni, hogy a bíróságok jogértelmezése a szükségesség-arányosság tesztnek megfelel-e. A továbbiakban ezért azt vizsgáljuk, hogy a Jóváhagyó Végzés és Helybenhagyó Végzés az Indítványozó tulajdonhoz való jogát olyan módon korlátozta-e, amely korlátozás megfelel az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében foglalt alapjogi tesztnek.

A korlátozás akkor szükséges, ha más alapvető jog, vagy alkotmányos érték védelme, azaz legitim cél érdekében történik. A fizetéseképtelenségi eljárások során ilyen értéknek tekinthető a hitelezők alkotmányos jogai, ezáltal további alkotmányos cél a Szát. preambulumban is szereplő hitelezői érdekek összehangolása, a gazdasági forgalom biztonsága, a hitelezői érdekek védelme (védelem az adóssal és a többi hitelezővel szemben). Ezzel kapcsolatban kívánjuk mindazonáltal ismételtlen előadni a tényt, miszerint az Adós eszközeinek könyv szerinti értéke meghaladta kötelezettségeinek könyv szerinti értékét, amelyből az következett, hogy valamennyi hitelező kielégítéséhez elegendő fedezettel

rendelkezett, tehát fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete nem állt fenn. Egy esetleges felszámolási eljárás során nem sérült volna egyik hitelező tulajdonhoz, valamint a vállalkozás folytatásához való joga sem, ugyanis azok követeléseit az Adós maradéktalanul ki tudta volna fizetni. Ezáltal az Indítványozó követelésének 10%-ra való lecsökkentő, tulajdonhoz való jogát korlátozó állami intézkedés (Jóváhagyó Végzés és Helybenhagyó Végzés) álláspontunk szerint nem szolgált legitim célt, így a szükségességi-arányossági teszt első lépcsőfokán elbukott.

Amennyiben az Alkotmánybíróság ettől eltérő álláspontra helyezkedne, úgy a következő körben azt szükséges vizsgálni, hogy az alapjogot korlátozó állami intézkedés alkalmas-e az elismert cél eléréséhez. Ebben a körben kívánjuk ismét előadni, hogy az Adós a szerkezetátalakítási terv értelmében követeléseinek mindössze 10%-ától szabadult, míg a többi – a eljárásba be nem vont – hitelezőivel szemben azok követeléseit teljes mértékben teljesítette. Önmagában ezen arányszám arra enged következtetni, hogy más hitelezők alkotmányos jogainak érvényesülése érdekében nem elégséges az Adós követelések 10%-ától szabadulni, ha az Adós valóban fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben lett volna, ahhoz követeléseinek nagyobb számarányától való szabadulása lett volna szükséges. Emiatt álláspontunk szerint az Indítványozó alapjogának korlátozása nem felelt meg az alkalmassági tesztnek sem, mivel nem volt alkalmas az elismert alkotmányos cél érvényre juttatására.

Amennyiben a T. Alkotmánybíróság ettől eltérő álláspontra helyezkedne és megállapítaná az alapjogkorlátozás alkalmasságát az elismert cél érdekében, úgy ezt követően azt kell vizsgálni, hogy a korlátozás megfelel-e a szükségesség követelményének. A korlátozás akkor szükséges, amennyiben nem áll rendelkezésre más, az alapjogot szűkebb mértékben korlátozó intézkedés. Ezzel kapcsolatban hangsúlyozzuk, hogy az indítvány alapjául fekvő szerkezetátalakítási terv értelmében az Adós 101 hitelezője közül csupán 14-et vont be az eljárásba, miközben mérlegfőösszege pozitív összeget mutatott (tehát rendelkezett megfelelő fedezettel az összes hitelező összes követelésének kielégítéséhez), ezzel kötelezettségeinek mindössze 10%-ától szabadult, miközben saját Kapcsolt Vállalkozásai követeléseit maradéktalanul teljesítette. Az eljárásba be nem vont, valamint a bevont és 100%-ban kielégített hitelezők több mint 1,5 milliárd forint értékű követeléseinek megfizetése indikálja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet valószínűsége nem állt fenn és az összes hitelező összes követelése más módon (például a követelések esedékességének átstrukturálásával) kielégíthető lett volna. Ennek értelmében fennállt más, az Indítványozó alapjogát kevésbé korlátozó intézkedés lehetősége is, emiatt az alapjogkorlátozás nem felel meg a szükségességi tesztnek.

Amennyiben a T. Alkotmánybíróság ettől eltérő álláspontra helyezkedne, a szükségességi követelmény után következő lépcsőfok annak megállapítása, hogy az alapjogkorlátozás mértéke megfelel-e a szűkebb értelemben vett arányosság követelményének. Ennek körében azt szükséges vizsgálni, hogy a korlátozott alapjog a védeni kívánt alapjoggal, vagy alkotmányos értékkel egyensúlyban van, vagyis az elérni kívánt cél és az okozott alapjogsérelem egymással arányos. Ezzel kapcsolatban kívánjuk előadni, hogy a szerkezetátalakítási terv értelmében az Adós 1,7 milliárd forint összegű követeléséből, mindössze 180 millió forint megfizetése alól mentesült, az eljárásba bevont 14 hitelező közül egyes hitelezők 100%, mások 50%, míg más hitelezők, köztük az Indítványozó követeléseinek 10%-os megfizetésében részesültek, miközben az Adós saját tulajdonosainak (a Kapcsolt Vállalkozásokon keresztül) 86 millió forintot megfizetett. Egy olyan szerkezetátalakítási terv, amely szerint a hitelezők nagy többségének követelése teljes mértékben kielégítésre kerül, és csupán a hitelezők szám szerint és összegét tekintve is jelentéktelen kisebbségének követelése azonban lényegében elengedésre kerül, nyilvánvalóan és kirívóan méltánytalan és aránytalan ezen hitelezői kisebbséggel szemben. Az Indítványozó és más hitelezők követeléseinek 90%-ának leírása észszerűtlen és méltánytalan, az Indítványozó gazdasági érdekeit, a tulajdonhoz való alapjogát aránytalanul korlátozza. Mindezek

értelmében az alapjog-korlátozás (amely korlátozást Jóváhagyó Végzés és Helybenhagyó Végzés teremtett a méltánytalan szerkezetátalakítási terv elfogadásával) az elérni kívánt céllal aránytalan volt.

Egy olyan szerkezetátalakítási eljárás során, ahol Indítványozó vagyoni értékű jogának 90%-át elveszíti, miközben az Adós eszközeinek könyv szerinti értéke a kötelezettségek könyv szerinti értékét meghaladja, és az Adós saját kapcsolt vállalkozásainak követeléseit teljes egészében megfizette, a szerkezetátalakítási terv hitelezői osztályokon átívelő kényszeregyezségi hatályú jóváhagyása szükségtelen és aránytalan korlátozása a tulajdonhoz való alapjognak, amit Jóváhagyó Végzés és Helybenhagyó Végzés idézett elő. Szüssegtelen, mivel az Adós rendelkezett megfelelő fedezettel, azonban azt többek között Kapcsolt Vállalkozások követeléseinek kielégítésére fordította. Aránytalan, mivel a vagyoni értékű jog 90%-os elvesztése, miközben az Adós összes hitelezői követeléseinek mindössze 10%-ától szabadul, egy olyan arányszám ami teljesen észszerűtlen és Indítványozó gazdasági érdekeit és a tulajdonhoz való alapjogát sérti. Ezen arányszám önmagában indikálja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet valószínűsége nem állt fenn és az összes követelés más módon (például a követelések esedékességének átstrukturálásával) kielégíthető lett volna, ezért az alapjog-korlátozás valójában nem is szolgált legitim célt (az Adós fizetéseképtelenségének megelőzése), vagy ha szolgált is annak elérésére alkalmatlan volt. Így a Jóváhagyó Végzés és a Helybenhagyó Végzés a szerkezetátalakítási terv hitelezői osztályokon átívelő kényszeregyezségi hatállyal történt jóváhagyása sérti Indítványozó XIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tulajdonhoz való jogát, ezért álláspontunk szerint alaptörvény-ellenes. Megjegyzendő, hogy az Adós a mai napig – törvényi kötelezettsége ellenére – nem tette közzé a 2023 üzleti évről készült beszámolóját, amelyből megállapítható lenne, hogy milyen mértékű eredményre (nyereségre) tett szert a szerkezetátalakítási terv bírósági jóváhagyásának köszönhetően.

Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése

Az Adós a szerkezetátalakítási eljárásba nem vonta be az összes hitelezőjét, amely által ezen hitelezők egyértelműen előnyösebb helyzetbe kerültek, mivel rájuk sem a moratórium sem a kényszeregyezés hatálya nem terjedt ki, ezáltal követelésük teljes egészében kielégítésre kerülhetett. Ezzel szemben az eljárásba bevont hitelezők egy része elesett adott esetben követelésének 90%-ától, ahogy az az Indítványozóval is történt. Az Adós nem határozta meg azokat a szempontokat, amelyek alapján egyes hitelezőket bevont, másokat kihagyott az eljárásból, valamint semmilyen alkotmányosság szempontjából értékelhető indokot nem állított. A Törvényszék és az Ítéletábla figyelmen kívül hagyta ezt az ügyet alapjában meghatározó tényezőt, amellyel megsértette az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglalt egyenlő bánásmód követelményét az alábbi indokok miatt.

Az Alkotmánybíróság korábbi határozatában megállapította, hogy a jogegyenlőség elve nem csak a természetes, hanem a jogi személyeket is megilleti [21/1990. (X. 4.) AB határozat]. Az Alkotmánybíróság gyakorlatában a hátrányos megkülönböztetés tilalma „a jogrendszer egészét átható alkotmányos alapelveként kapott értelmezést.” [33/2014. (XI. 7.) AB határozat, Indokolás [52]] A tilalom elsősorban az alkotmányos alapjogok terén tett megkülönböztetésekre terjed ki. Személyek közötti, alkotmányosértő hátrányos megkülönböztetés akkor állapítható meg, ha valamely személyt vagy embercsoportot más, azonos helyzetben lévő személyekkel vagy csoporttal történt összehasonlításban kezelnek hátrányosabb módon [21/1990. (X. 4.) AB határozat, ABH 1990, 73, 78.; 32/1991. (VI. 6.) AB határozat, ABH 1991, 146, 162.; 43/B/1992. AB határozat, ABH 1994, 744, 745.]. A megkülönböztetés pedig akkor alkotmányellenes, ha a jogszabály a szabályozás szempontjából azonos csoportba tartozó (egymással összehasonlítható) jogalanyok között tesz különbséget anélkül, hogy annak alkotmányos indoka lenne (191/B/1992. AB határozat, ABH 1992, 592, 593.) Az indítvány alapjául szolgáló esetben az Indítványozó a többi hitelezővel összehasonlítható helyzetben volt, ráadásul Indítványozó igénye

jogerős bírói ítéleten alapult. Ehhez képest Adós hitelezői többsége igényét teljes mértékben megfizette, míg egyes hitelezőknek 50% és 10%-os megfizetést ígért.

A Szát. tehát lehetővé tette a diszkriminációt. Így megint csak a bíróságok feladata a jogszabály oly módon történő értelmezése, hogy ne adjon teret az ilyen jellegű diszkriminatív visszaéléseknek. Ellenkező esetben a jogszabály a jogalkalmazás révén válik diszkriminatívvá azáltal, hogy a jogalkalmazás az ilyen hátrányos megkülönböztetést figyelmen kívül hagyja, sőt annak lehetőségét kifejezetten a jogszabályi rendelkezésből vezeti le, ezáltal egyes hitelezőket különösebb alkotmányos érdek nélkül hátrányosabb helyzetbe hoz.

Az Alkotmánybíróság továbbá arra is rámutatott, hogy az alapjognak nem minősülő egyéb jogra vonatkozó, személyek közötti hátrányos megkülönböztetés vagy más korlátozás alkotmányellenessége akkor állapítható meg, ha a sérelem összefüggésben áll valamely alapjoggal, végső soron az emberi méltóság jogával, és a megkülönböztetésnek, illetve korlátozásnak nincs tárgyilagos mérlegelés szerint ésszerű indoka, vagyis önkényes {35/1994. (VI. 24.) AB határozat, ABH 1994, 197, 200., 14/2014. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [32], 33/2014. (XI. 7.) AB határozat, Indokolás [52]}. Az Adós hitelezői közötti különbségtétele pedig, mivel az bármiféle alkotmányos indok nélkül történt önkényes volt, amely tényt a Törvényszék és az Ítéletábra elmulasztott figyelembe venni.

A hátrányos megkülönböztetés indokolásának hiánya és a Törvényszék és az Ítéletábra által ennek figyelmen kívül hagyása sérti az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében rögzített egyenlőség elvét, emiatt Jóváhagyó Végzés és a Helybenhagyó Végzés álláspontunk szerint alaptörvény-ellenes.

Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése és XXVIII. cikk (7) bekezdése

Álláspontunk szerint az indítvány alapjául szolgáló esetben a Törvényszék és az Ítéletábra az alább kifejtett indokok miatt az Alaptörvény 28. cikkében rögzített jogértelmezési szabályok figyelmen kívül hagyásával járt el, így jogértelmezése önkényes volt, emiatt pedig sértült Indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz, és az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében rögzített jogorvoslathoz való joga.

Az Alkotmánybíróság korábbi határozatában rögzítette, hogy „[a]z Alaptörvény 28. cikke és XXVIII. cikk (1) bekezdése természetes fogalmi egységet alkotnak. A jogértelmezés Alaptörvényben rögzített elveinek betartása minden kétséget kizáróan részét képezi a tisztességes bírósági eljárásban megvalósuló jogértelmezéssel szemben állított minimális alkotmányos követelményeknek.” {23/2018. (XII. 28.) AB határozat, Indokolás [26]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint „az önkényes bírói jogértelmezés az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog sérelmére vezethet.” {11/2022. (VI. 2.) AB határozat [23]}. „Amennyiben a bíróság az Alaptörvény 28. cikkében foglalt jogértelmezési szabályok figyelmen kívül hagyásával jár el, a jogértelmezési hiba *contra constitutionem* önkényessé válik {33/2021. (XII. 22.) AB határozat, Indokolás [30]}”.

A fizetésképtelenségi eljárások során érvényesülő hitelezővédelem elve megjelenik a Szát preambulumban, ugyanakkor az ehhez kapcsolódó garanciális szabályokról nem rendelkezik olyan mértékben, mint más fizetésképtelenségi eljárásokról szóló jogszabályok (pl. Cstv, Ctv.). Ebből adódóan a hitelezővédelmi garanciák érvényesülése a bírói jogalkalmazásra van utalva. A bíróságok feladata többek között (i) az eljárás megindításának körében az adósnál a fizetésképtelenné válás valószínűsége fennállásának vizsgálata, ha a hitelező erre vonatkozó vitató beadványt terjeszt elő; (ii) a moratórium elrendelésénél az adós fizetőképességének fennállásának megállapítása, ha a hitelezők vitatják, hogy az adós a moratórium alatt esedékessé váló tartozásait képes lesz-e fizetni; (iii) ha a szerkezetátalakítási terv jóváhagyása során elleníratot terjesztenek elő annak megállapítása iránt, hogy az nem felel meg a hitelezők legjobb érdekei módszertani tesztnek, vagy a terv nem alkalmas az adós

Az Indítványozó következetesen hivatkozott arra, hogy az Adós eszközeinek könyv szerinti értéke meghaladta kötelezettségeinek könyv szerinti értékét, azaz valamennyi hitelező kielégítéséhez elegendő fedezettel rendelkezett, vagyis hiányzott a fizetéseképtelenségi helyzet valószínűségének fennállása (ezt alátámasztja többek között az a tény, hogy a szerkezetátalakítási terv következtében az elengedésre kerülő követelések az összes követelés kb. 10%-át teszik ki). Ennek ellenére a Törvényszék és az Ítéltábla bármiféle számszaki levezetés hiányában tényként fogadta el az Adós azon állítását, mely szerint a felszámolási eljárás során a készletek értékesítése átlagosan 20-25% értéken történik, valamint a követelések behajtási aránya felszámolási eljárásban nem éri el a 10%-ot, ezért ésszerűen nem feltételezhető, hogy a nem biztosított hitelezők kielégítéshez jutnának egy esetleges felszámolási eljárásban. Nem helytállóan értékelte azt aényt, hogy a Kapcsolt Vállalkozásait az Adós nem vonta be az eljárásba, azok kb. 80 millió forintos (ez az Indítványozó követeléseinek kétszerese) követelését teljes mértékben megfizette. Elmulasztotta továbbá figyelembe venni azt aényt, hogy a követelések esedékességének átstrukturálásával (azaz az Indítványozó alapjogát kevésbé korlátozó módon) is kiküszöbölhető lett volna az Adós (álláspontunk szerint egyébként fenn nem álló) fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete. A Törvényszék és az Ítéltábla tehát a fizetéseképtelenségi helyzet valószínűségének vizsgálatát nem a Szát. preambulumba rögzített hitelezővédelemmel összhangban végezte, amellyel megsértette az Alaptörvény 28. cikkét, így jogértelmezése önkényessé vált, amellyel sérült az Indítványozó XXVIII. cikk (1) bekezdésében és XXVIII. cikk (7) bekezdésében rögzített alapjoga.

13

sorolt hitelezők követeléseinek kielégítési aránya méltánytalanul alacsony értékű (10%-os) volt, míg a többi hitelezői osztályé 50, illetve 100%, emellett figyelemre méltó a be nem vont hitelezők irányába tett 100%-os adósságrendezés. A csődeljárás vagy a felszámolási eljárás garanciái ezen kirívóan aránytalan és méltánytalan helyzetet nem tették volna lehetővé.

Egy felszámolási eljárás során tehát, tekintve annak hitelezővédelmi garanciáit, valamint a tényt, hogy Adós vagyona meghaladta tartozásait, Indítványozó egyértelműen jobb helyzetbe került volna, mint a szerkezetátalakítási eljárás eredményeként, ahol követelésének 90%-át elvesztette. Így a Törvényszék és az Ítéletábra nem megfelelően végezte el annak vizsgálatát hogy a szerkezetátalakítási eljárás nem felel meg a hitelezők legjobb érdekei módszertani tesztnek, mivel azt olyan indokokra alapította, amely körülmény nem vizsgálható egy bírósági eljárásban (a felszámolási eljárás során jelen lévő jogszerűtlen visszaélések miatti fedezetcsökkenés). A hitelezők legjobb érdekeinek vizsgálata során éppen a hitelezők érdekeit hagyta figyelmen kívül, amely a Szát. szellemiségével szembe megy, valamint nincs összhangban a preambulumban rögzített hitelezővédelem elvével. Emiatt Törvényszék és Ítéletábra a jogszabályt az Alaptörvény 28. cikkével ellentétesen értelmezte, amivel megsértette Indítványozó tisztességes eljáráshoz és jogorvoslathoz való jogát.

A fent ismertetett tényállás alapján megállapítható, hogy a Törvényszék és az Ítéletábra a hitelezővédelmi feladatait teljes mértékben figyelmen kívül hagyta jelentős körülményeket elmulasztott figyelembe venni, köztük a Kapcsolt Vállalkozások kihagyását az eljárásból, valamint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet és a hitelezők érdekei módszertan hiányát, azok számszerű levezetésének hiányát. A Törvényszék és az Ítéletábra a Szát. szövegét nem annak céljával, valamint nem az Alaptörvénnyel összhangban értelmezte, azaz elmulasztotta a 28. cikkben leírt jogszabályértelmezési kötelezettségét, emiatt a hiba *contra constitutionem* önkényessé vált {33/2021. (XII. 22.) AB határozat, Indokolás [30]}", amely ellentétes a tisztességes eljárás követelményével, valamint a hatékony jogorvoslathoz való joggal. Emiatt sérül az Indítványozó XXVIII. cikk (1) bekezdésben rögzített tisztességes eljáráshoz való és a XXVIII. cikk (7) bekezdésben rögzített jogorvoslathoz való joga, így a Jóváhagyó Végzés és a Helybenhagyó Végzés álláspontunk szerint alaptörvény-ellenes.

(5) Záró rész

Kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alkotmányjogi panaszt érdemben elbírálni és annak a fenti indokok alapján eleget tenni szíveskedjék.

Az Alkotmánybíróság előtti eljárás az Abtv. 54. § (1) bekezdése értelmében illetékmentes.

Az Indítványozó ezennel nyilatkozik, hogy hozzájárul nevének nyilvánosságra hozatalához.

Budapest, 2024. szeptember 13.

Tisztelettel:

Párizs Property Korlátolt Felelősségű Társaság